

Arrest

**nr. 259 609 van 26 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 22 november 2020 op heterdaad betrapt op diefstal met braak. Op 23 november 2020 wordt hij aangehouden door de onderzoeksrechter en op 15 maart 2021 wordt hij voor deze feiten door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

1.2. Verzoeker wordt op 17 december 2020 in de gevangenis van Dendermonde gehoord in het kader van de terugkeerprocedure.

1.3. Op 27 april 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.K.]

Voornaam: [N.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Marokko

In de gevangenis gekend als zijnde [A.N.], geboren op [...], Marokkaan

alias:

gekend in Spanje als zijnde [A.K.N.], geboren op [...] te [...], Marokkaan

[N.A.] geboren op [...], Marokkaan

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.04.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 17.12.2020 en hij werd dezelfde dag eveneens gehoord door een migratiebegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaart in België te zijn sinds 2 jaar, geen duurzame relatie te hebben op het grondgebied, noch minderjarige kinderen. Zijn vriendin zou in Spanje verblijven (volgens informatie ontvangen op 12.01.2021 van de Spaanse autoriteiten heeft betrokkene inderdaad in Spanje verbleven, hij had er het statuut van minderjarige maar heeft er geen recht op verblijf meer). Zijn broer en zijn zus en meerdere familieleden bevinden zich op het Belgisch grondgebied. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer, zijn zus en meerdere familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze mensen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Hij zegt wel geen redenen te hebben om terug te keren naar Marokko. Zijn familie is hier, hij wil hier werken, zijn situatie regulariseren en in België een leven opbouwen, allemaal argumenten die echter behoren tot de privésfeer. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus evenmin van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich op 22.11.2020 schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 15.03.2021 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Rekening houdend met de precaire situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt opnieuw de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 40 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Verzoeker heeft op 21 januari jl. een aanvraag gezinshereniging ingediend op grond van art. 40 Vreemdelingenwet, nl. om zijn broer en schoonzus, mevr. [S.G.Y.], van Spaanse nationaliteit te vervoegen, van wie hij reeds jaar en dag financieel afhankelijk is.

Onder stuk 2 wordt het bewijs van de indiening van de aanvraag gevoegd.

Verzoeker voegde aan zijn dossier bij de Stad Antwerpen reeds de bewijzen van verwantschap, alsook de bewijzen van afhankelijkheid.

Op heden werd m.b.t. de aanvraag van verzoeker nog geen beslissing genomen, minstens werd deze niet betekend aan verzoeker.

[...]

Overeenkomstig art. 52 Vreemdelingen — KB behoorde verzoeker aldus ingeschreven te zijn in het vreemdelingenregister.

Art. 52 Vreemdelingen-KB bepaalt immers [...]:

Art. 52. <KB 2008-05-07/33. art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01 -06-2008> § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en gijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het beft gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van ges maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of gijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]

[...] De gemachtigde behoorde met het bestaan van deze aanvraag (en de aangebrachte stukken) minstens rekening te houden alvorens over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat zij zulks heeft gedaan.

[...]

Voormelde aanvraag spreekt bovendien een belangrijk motief tegen waarop de duur van het inreisverbod mede gesteund is, nl. dat 3 verzoeker niet getwijfeld zou hebben op illegale wijze in België te verblijven

Verzoeker heeft wel degelijk de nodige stappen gezet om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen en zijn verblijfsrechtelijke situatie te “regulariseren”, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde in de bestreden beslissing voorhoudt.

'Normaliter behoorde verzoeker bovendien in bezit te zijn gesteld van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie en behoorde hij na positieve woonstcontrole te zijn ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Eén van de determinerende motieven voor de bepaling van de duur van het inreisverbod mist aldus manifest feitelijke grondslag zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen iuo. art. 52 Vreemdeling-KB iuo. art. 42 Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet handelt aldus over burgers van de Europese Unie die in België willen verblijven voor korte dan wel lange duur. Verzoeker stelt zelf dat hij de Marokkaanse nationaliteit heeft. Nergens uit blijkt dat hij daarnaast ook de nationaliteit zou hebben van een van de lidstaten van de Europese Unie. Zelfs los van de vraag of verzoeker reeds de gezinshereniging met zijn broer en schoonzus met de Spaanse nationaliteit heeft gevraagd, waarop verder wordt ingegaan, merkt de Raad dus op dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet in geen geval handelt over de situatie van verzoeker. Een schending van dit wetsartikel is dus niet aan de orde.

2.1.3. Artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

[...]

Zelfs aangenomen dat deze bepaling ook dienstig kan worden ingeroepen door de zogenaamde ‘andere familieleden’ zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dit gelet op wat is voorzien in artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, moet in alle gevallen worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker dat hij reeds een aanvraag tot gezinshereniging met zijn broer en schoonzus met de Spaanse nationaliteit zou hebben ingediend, nergens steun vindt in de bij de Raad voorliggende stukken.

Verzoeker neemt, voor zijn stelling dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is geschonden, als uitgangspunt dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald op 21

januari 2021, een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend in functie van zijn broer en schoonzus met de Spaanse nationaliteit. Hij verwijst hiervoor naar een stuk 2 dat hij voegde bij zijn verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat dit bijgevoegde stuk een schrijven van de stad Antwerpen betreft, dat is gedateerd op 21 januari 2021 en volgend onderwerp heeft: *“overmaken documenten om verblijfsaanvraag in te dienen”*. In dit schrijven wordt het volgende gesteld: *“Wij hebben uw aanvraag tot inschrijving als nieuwkomer van 09/01/2021 goed ontvangen en hebben een dossier opgestart met referentie [...]. Om uw dossier verder te kunnen afhandelen hebben wij nog bijkomende documenten nodig:*

- *Internationaal paspoort en visum*

Gelieve ook de exacte reden van uw verblijf mee te delen a.u.b. En dan ook de documenten voor deze procedure mee te sturen”.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit dit stuk geenszins dat hij reeds een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn broer en schoonzus met de Spaanse nationaliteit heeft ingediend. Zoals artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit aangeeft, neemt een dergelijke aanvraag ook de vorm aan van een bijlage 19ter, terwijl het voorgelegde stuk geenszins als dusdanig is te beschouwen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij de nodige documenten voor het indienen van een aanvraag reeds aan de stad Antwerpen had overgemaakt.

Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker reeds een aanvraag tot gezinshereniging met zijn broer en schoonzus met de Spaanse nationaliteit heeft ingediend.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet dienstig voorhouden als zou met een reeds ingediende aanvraag tot gezinshereniging ten onrechte geen rekening zijn gehouden of als was hij op het ogenblik van het opleggen van het inreisverbod op grond van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit gerechtigd op een inschrijving in het vreemdelingenregister en een attest van immatriculatie.

Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet.

2.1.4. Voor zover verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker nalaat om deze voorgehouden schending verder uit te werken. In zoverre er kan worden gesteld dat verzoeker verwijst naar een gezinsband met zijn broer en schoonzus en betoogt dat hij financieel afhankelijk is van hen, stelt de Raad het volgende.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van het eerste lid van deze verdragsbepaling. Er moet aldus worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29).

In de bestreden beslissing wordt er uitgebreid gemotiveerd aangaande verzoekers voorgehouden gezinsleven in België. Zo kan hierin worden gelezen als volgt: *“Hij verklaart in België te zijn sinds 2 jaar, geen duurzame relatie te hebben op het grondgebied, noch minderjarige kinderen. Zijn vriendin zou in Spanje verblijven (volgens informatie ontvangen op 12.01.2021 van de Spaanse autoriteiten heeft betrokkene inderdaad in Spanje verbleven, hij had er het statuut van minderjarige maar heeft er geen recht op verblijf meer). Zijn broer en zijn zus en meerdere familieleden bevinden zich op het Belgisch grondgebied. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM*

beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer, zijn zus en meerdere familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze mensen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd."

Verzoeker betwist allereerst niet dat, opdat de ingeroepen familiebanden tussen meerderjarige familieleden als gezins- of familieleden onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM, gelet op de aangehaalde rechtspraak van het EHRM sprake dient te zijn van bijzondere banden van afhankelijkheid die verder reiken dan de normale affectieve banden.

Verzoeker weerlegt de motivering niet dat hij geen dergelijke afhankelijkheidsband met zijn broer en schoonzus in België heeft aangetoond. Hij beperkt zich tot een loutere bewering dat hij sinds jaar en dag financieel afhankelijk is van deze familieleden, zonder evenwel te duiden waaruit dit kan blijken of in dit verband minstens een begin van bewijs voor te leggen. Een beschermenswaardig gezins- of familieleden blijkt dus niet, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekers banden met zijn broer en schoonzus in België onder een privéleven kunnen vallen, toont verzoeker verder op geen enkele wijze aan waarom op deze grond zou moeten worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat hij afhankelijk is van deze familieleden en duidt evenmin waarom hij geen leven onafhankelijk van deze familieleden zou kunnen leiden. Hij kon er ook niet van onwetend zijn dat hij, gelet op zijn precaire verblijfssituatie in België, in beginsel niet was gerechtigd om in dit land een privéleven op te bouwen. Hij toont verder niet aan dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de banden met de familieleden in België niet op andere wijzen kunnen worden onderhouden, zoals via de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van zijn familieleden vanuit België. In deze omstandigheden maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat een miskennis van zijn recht op een privéleven aan de orde zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Nu niet blijkt dat verzoeker reeds een aanvraag tot gezinshereniging indiende, kan hij niet dienstig aanvoeren als zou hiermee ten onrechte geen rekening zijn gehouden en evenmin als zou hiermee het motief worden tegengesproken dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

De Raad merkt op dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tegenover het bestuur verklaarde dat hij reeds ongeveer twee jaar in België verbleef zonder dat blijkt dat hij hiervoor enige toelating of machtiging had bekomen, wat hij niet betwist, zodat geenszins blijkt dat verzoeker incorrect heeft geoordeeld dat verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven.

Gelet op de voorgaande bespreking van het middel, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding en evenmin dat verzoeker op kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.1.6. In zoverre verzoeker in fine van zijn middel nog de schending aanvoert van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop dit

wetsartikel is miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.1.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende uiteenzetting bij zijn middel.

“Aan verzoeker wordt een inreisverbod met een duur van 8 jaar opgelegd.

De bestreden beslissing vindt steun in art. 74/11 Vreemdelingenwet

[...]

Het artikel voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod voor een periode van meer dan 5 jaar op te leggen, indien de onderdaan van een land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid.

Het opgelegde inreisverbod impliceert aldus dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker op heden nog een ernstige bedreiging inhoudt voor de openbare orde of veiligheid.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan enig ernstig c.q. draagkrachtig argument worden gelezen ter adstructie van de stelling van gemachtigde dat verzoeker op heden nog steeds een ernstige bedreiging voor de openbare orde zou betekenen.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing terzake enkel naar:

- het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde dd. 15.03.21;*
- de precaire situatie van betrokkene;*
- de maatschappelijke impact;*
- de ernst en het winstgevend karakter van de feiten;*

Geen van deze overwegingen kan overtuigen.

De verwijzing naar het vonnis van correctionele rechtbank van Dendermonde is an sich niet voldoende om een ernstig (blijvend) gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker te weerhouden. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep. In haar beslissing dd. 4 augustus 2014 oordeelde de rechtbank van Den Haag bijv. als volgt in een zaak met gelijkaardige feiten:

“2.2 De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/ EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf ponder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten pal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen pijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser ponder meer betekent dat hij ah' gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd. 2.3 Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aan hef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb. 3. Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking. 4. De rechtbank pal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit wordt vernietigd. ”

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten, (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Ook de andere overwegingen van de gemachtigde om verzoeker op heden nog steeds te beschouwen als gevaar voor de openbare orde te beschouwen, kunnen niet worden aangenomen:

- de precare situatie van betrokkene: verzoeker woont in bij zijn broer en schoonzus die instaan voor zijn onderhoud. Daarbij komt dat verzoeker reeds een verblijfsrechtelijke aanvraag had ingediend op het ogenblik van de bestreden beslissing. Op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing was de situatie van verzoeker m.a.w. geenszins precair, noch op financieel gebied, noch op verblijfsrechtelijk vlak;
- de gemachtigde verwijst naar het winstgevend karakter van de feiten: weze opgemerkt dat verzoeker geen enkele winst heeft gemaakt door de betreffende feiten en dat het eenmalig feit betreft; verzoeker en zijn vriend hebben het op een lopen moeten zetten (cfr. vonnis)
- de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten: verzoeker wenst noch de ernst noch de laakbaarheid van zijn handelen te minimaliseren, doch wijst er wel op dat de feiten een mislukte inbraak zonder buit betreffen, waarbij verzoeker en zijn vriend als twee volleerde "klunnen" van hun vrijheid werden beroofd en waarbij verzoeker onmiddellijk is overgegaan tot bekentenissen (bij politie en onderzoeksrechter);

De gemachtigde houdt bovendien op geen enkele wijze rekening met de reeds door verzoeker ondergane detentie gedurende ca. 5 maanden. Deze gevangenisstraf heeft uit haar aard (= lees: zij is zo opgevat) een repressieve en conditionerende werking en strekt ertoe recidive tegen te gaan. Bij de beoordeling van het recidive-gevaar behoort de gemachtigde dan logischerwijze ook steeds de reeds ondergane detentie te betrekken als relevant element/ criterium. Anders oordelen zou betekenen dat de gemachtigde a priori elke zin aan de strafrechtelijke detentie en het huidige penitentiair systeem ontzegt, waarvoor geen redelijke grondslag voorhanden is en hetgeen aldus manifest onredelijk zou zijn.

In casu blijkt niet dat de gemachtigde bij zijn beoordeling rekening heeft gehouden met de door verzoeker reeds ondergane detentie zodat een schending van de zorgvuldigheidsverplichting i.u.o. het redelijkheidsbeginsel i.u.o. de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

Ook met het blanco strafregister van verzoeker (cfr. vonnis) werd door de gemachtigde geen rekening gehouden."

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de gebruikte motieven en zich dienstig hiertegen heeft kunnen verweren. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepaling wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Op de reikwijdte van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werd verder reeds ingegaan.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verder volgt uit het eerste lid van deze wetsbepaling dat de specifieke duur van het inreisverbod telkens dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en hij acht het proportioneel een inreisverbod voor acht jaar op te leggen, rekening houdend met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker.

Waar hij een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vaststelt, wijst verweerder erop dat verzoeker schuldig is bevonden aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en dat hij voor deze feiten werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden. Hij wijst erop dat de feiten zelf dateren van 22 november 2020, wat dus nog heel recent is. Hij stelt dat verzoeker door het plegen van deze feiten de openbare orde "zeer ernstig" heeft verstoord en wijst op de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten. Hij is ook van oordeel dat het risico reëel is dat verzoeker opnieuw dergelijke feiten pleegt, gelet op de preciaire situatie waarin hij zich bevindt en het winstgevende karakter van de feiten.

Het komt verzoeker toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling steunt op een incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke dan wel onwettige beoordeling. Hij kan hiervoor niet volstaan met louter aan te geven dat hij niet akkoord gaat met de beoordeling of de feiten anders beoordeelt.

Verzoeker betoogt dat geen van de aangebrachte overwegingen kan overtuigen.

In dit verband stelt verzoeker allereerst dat de verwijzing naar het strafvonnis op zich niet kan volstaan om een ernstig en blijvend gevaar voor de openbare orde aan te tonen. Hij stelt dat hiervoor voldoende indicaties voorhanden moeten zijn dat hij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Zoals verzoeker dit in wezen zelf ook reeds aangeeft, heeft verweerder de vastgestelde actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde geenszins vastgesteld louter op basis van het gegeven van de strafrechtelijke veroordeling. Hij heeft ook rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten, met name diefstal met braak dat aanleiding was voor een gevangenisstraf van achttien maanden, met de zeer ernstige verstoring van de openbare orde die dergelijke feiten teweegbrengen en de maatschappelijke impact ervan en met de kans op recidive die in het geval van verzoeker als reëel wordt ingeschat gelet op zijn preciaire situatie en het winstgevende karakter van de feiten. Verweerder heeft aldus aan de hand van de concrete omstandigheden van het voorliggende geval geoordeeld dat verzoeker actueel nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde te motiveren, wat niet wordt betwist, impliceert ook niet dat verweerder niet mede naar de eerder door de betrokkene opgelopen veroordeling kan verwijzen om aan te tonen dat deze een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vastgestelde reële risico op recidive steunt niet zozeer op de eerdere veroordeling, maar wel op de preciaire situatie waarin verzoeker zich bevindt en het winstgevende karakter van de feiten.

Verzoeker geeft vervolgens aan te betwisten dat hij zich in een preciaire situatie bevindt. Hij stelt dat hij inwoont bij zijn broer en schoonzus en dat zij instaan voor zijn onderhoud. Hij betoogt andermaal dat hij een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend. Om deze redenen stelt hij dat zijn situatie geenszins precair is, noch op financieel vlak noch op verblijfsrechtelijk vlak.

Dit betoog kan niet overtuigen. Zoals reeds werd vastgesteld, verklaarde verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing dat hij reeds ongeveer twee jaar in België verbleef en blijkt geenszins dat hij in

al die tijd reeds een aanvraag tot gezinshereniging met zijn broer en schoonzus had ingediend. Verder legt verzoeker evenmin concrete bewijzen voor dat zijn broer en schoonzus hem financieel dan wel materiaal ondersteunen, en al zeker niet op voldoende wijze zodat hij in België in zijn levensonderhoud kan voorzien. De recent gepleegde feiten van diefstal met braak waarvoor verzoeker werd veroordeeld waren wel degelijk ingegeven door winstbejag, en wijzen er geenszins op dat verzoeker – zoals hij dit wil doen voorkomen – in zijn levensonderhoud kan voorzien zonder te moeten teruggrijpen naar strafrechtelijke inbreuken. Hij toont geenszins aan dat zijn verblijfsrechtelijke dan wel financiële situatie in België van aard is dat hiermee het vastgestelde reële risico op recidive of nieuwe schendingen van de openbare orde kan worden weerlegd. Het is geenszins kennelijk onredelijk van verweerder om met verwijzing naar verzoekers precaire situatie en het duidelijke winst oogmerk dat hij nastreefde met de recent door hem gepleegde feiten te oordelen dat er wel degelijk een reëel risico op nieuwe schendingen van de openbare orde bestaat.

Wat betreft dit motief inzake het *'winstgevend karakter'* van de feiten, stelt verzoeker vervolgens dat hij geen enkele winst heeft gemaakt door de betreffende feiten en dat het gaat om een eenmalig feit. Hij merkt op dat hij en zijn vriend het op een lopen hebben moeten zetten.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat het enkele gegeven dat hij en zijn vriend geen *'winst'* hebben kunnen maken doordat zij geen spullen of geld *'buit'* hebben kunnen maken nu zij het op een lopen hebben moeten zetten, nog niet betekent dat de strafbare feiten niet zijn gepleegd met een winst oogmerk. De reden dat verzoeker geen *'winst'* heeft kunnen maken, hield geen verband met het gegeven dat hij tijdens het plegen van de feiten tot inkeer zou zijn gekomen, maar enkel met redenen onafhankelijk van zijn wil, met name een betrapting waardoor hij zijn intenties niet verder ten uitvoer kon brengen. Er kan niet worden ingezien waarom dit afbreuk zou doen aan de gedane vaststellingen. Het gegeven dat hij in België nog niet eerder voor dergelijke feiten werd veroordeeld, wat ook niet wordt gesteld door verweerder, haalt de gedane beoordeling op zich ook nog niet onderuit.

Verder gaat verzoeker in op *"de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten"*. Hij stelt dat hij de ernst noch de laakbaarheid van zijn handelen wenst te minimaliseren, maar wijst er wel andermaal op dat de inbraak mislukte en geen buit werd gemaakt. Hij merkt op dat hij en zijn vriend als *"volleerde klunsen"* werden opgepakt en hij onmiddellijk overging tot bekentenissen.

Het gegeven dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal met braak, en dus door omstandigheden buiten zijn wil de inbreuk mislukte, betekent niet dat de feiten niet ernstig zijn en evenmin dat deze feiten geen of een verminderde maatschappelijke impact hebben, niet in het minst wat de slachtoffers betreft. Hiermee weerlegt verzoeker geenszins de door verweerder gedane beoordeling en toont hij het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter hiervan nog niet aan. Rekening houdend met de betrapting op heterdaad, blijkt ook niet dat dat het gegeven dat verzoeker onmiddellijk overging tot bekentenissen hierover anders doet oordelen. Hiermee wordt de ernst van de feiten niet onderuit gehaald, net zomin als het vastgestelde reële risico op recidive.

Voor zover verzoeker nog stelt dat er rekening diende te worden gehouden met de reeds ondergane detentie van 5 maanden, daar deze *"uit haar aard"* een repressieve en conditionerende werking kent en ertoe strekt recidive tegen te gaan, wijst de Raad erop dat verzoeker werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, waarvan hij maar 5 maanden daadwerkelijk heeft vastgezeten. Er was slechts sprake van een voorlopige invrijheidsstelling en geenszins van het hebben uitgezeten van de volledige gevangenisstraf. Hiervan werd verweerder blijkens de stukken van het administratief dossier in kennis gesteld, waarna hij besliste de verwijderingsprocedure op te starten. Het is ook geenszins zo dat uit het enkele gegeven van het hebben uitgezeten van een gedeelte van zijn gevangenisstraf waarna men voorlopig in vrijheid wordt gesteld per definitie zou volgen dat er geen risico op recidive meer is. Dit enkele gegeven is dus niet determinerend. In het voorliggende geval heeft verweerder geduid waarom er volgens hem in het geval van verzoeker nog steeds een reëel risico op recidive bestaat, met name gelet op de precaire situatie van verzoeker en het winstgevende karakter van de feiten. Met het louter wijzen op het gegeven dat hij 5 van de 18 maanden van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk was om, gelet op de vermelde motieven, nog steeds een reëel risico op recidive vast te stellen. Nu verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij in zijn levensonderhoud in België zou kunnen voorzien zonder te moeten overgaan tot nieuwe strafrechtelijke feiten, blijkt niet dat het loutere gegeven van het hebben uitgezeten van 5 maanden van zijn gevangenisstraf van 18 maanden op zich van aard is de gedane beoordeling onderuit te kunnen halen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn tijd in de gevangenis op nuttige wijze heeft doorgebracht en dit hem tot inzicht heeft gebracht.

Ook het gegeven dat hij een blanco strafregister had, voor de veroordeling van 15 maart 2021, wordt volgens verzoeker ten onrechte niet mee in rekening genomen. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker in zijn derde middel zelf stelt dat de Spaanse autoriteiten voor hem een arrestatiebevel uitvaardigden, lijkt dit betoog reeds met een korreltje zout te moeten worden genomen. Hij toont niet aan dat hij in Spanje, waar hij verbleef voor zijn komst naar België, een blanco strafblad heeft. Wat er ook van zij, de Raad acht het nog niet kennelijk onredelijk van verweerder om enkel op basis van de recente feiten die de aanleiding waren voor de veroordeling van 15 maart 2021 en de hieromtrent gedane vaststellingen, alsook de verwijzing naar zijn preciaire situatie, te oordelen dat er actueel nog steeds een ernstig gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker brengt aldus geen concrete en overtuigende argumenten naar voor die het vastgestelde actuele, werkelijke en ernstige gevaar voor de openbare orde onderuit kunnen halen. Evenmin toont hij aan dat enig aspect hierbij onterecht niet in rekening is gebracht.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een miskennis van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker andermaal de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde geen rekening houdt met het bestaan van het arrestatiebevel in Spanje lastens verzoeker.

Door het inreisverbod wordt het verzoeker gedurende 8 jaar onmogelijk gemaakt om gevolg te geven aan het arrestatiebevel en wordt het aldus de Spaanse autoriteiten voor eenzelfde periode onmogelijk gemaakt om de uitvoering te benaastigen van dit arrestatiebevel.

Verwerende partij behoorde rekening te houden met het bestaan van dit arrestatiebevel dat uitdrukkelijk wordt vermeld in het vonnis waarvan verwerende partij blijkens de bestreden beslissing inhoudelijk kennis heeft genomen.

Het verzuim van de gemachtigde om hiermee rekening te houden is constitutief voor een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.”

2.3.2. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een proces-verbaal van 14 januari 2021, blijkt dat er naar aanleiding van de door verzoeker gepleegde feiten een internationale uitwisseling van politionele informatie heeft plaatsgevonden. Naar aanleiding hiervan bleek dat verzoeker in Spanje het voorwerp uitmaakt van een nationaal arrestatiebevel. Vervolgens werden de Spaanse autoriteiten op 14 januari 2021 in kennis gesteld van de verblijfplaats van verzoeker, waarna eventuele verdere stappen vanuit Spanje werden afgewacht. Er moet worden aangenomen dat, omdat deze uitbleven, vervolgens op 27 april 2021 werd overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gelet op deze gang van zaken kan niet worden gesteld dat geen enkele rekening werd gehouden met het Spaanse nationale arrestatiebevel voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De Spaanse autoriteiten werden op de hoogte gebracht van verzoekers verblijf in België en in de mogelijkheid gesteld de nodige acties te ondernemen. Deze bleven evenwel uit. In deze situatie toont verzoeker niet aan dat het verweerder op 27 april 2021 niet was toegestaan over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. In deze omstandigheden blijkt niet dat

kan worden voorgehouden dat het verweerder is die het door zijn handelen de Spaanse autoriteiten onmogelijk zou maken om de nodige gevolgen te verbinden aan hun arrestatiebevel. Zij verkozen blijkbaar zelf geen verdere actie te ondernemen.

Hierbij dient er nog te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoont dat de bestreden beslissing het onmogelijk maakt dat hij zich door de Spaanse autoriteiten in het bezit doet stellen van de vereiste documenten waarmee hij zich in de komende jaren naar dit land kan begeven om zich ter beschikking te stellen van het Spaanse gerecht. De bestreden beslissing stelt zo ook dat dit geldt *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

Verzoeker toont trouwens ook geenszins aan dat hij enig concreet belang heeft bij zijn betoog, nu hij tijdens zijn verblijf in België reeds de kans had om gevolg te geven aan het Spaanse arrestatiebevel en hij geenszins doet blijken van ook maar de minste werkelijke intentie om zich uit eigen beweging ter beschikking te stellen van het Spaanse gerecht.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opnieuw niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS